Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26058
Copyright: Admont, Benediktinerstift

204

cui genā. Sit iudicium singulare: ē publicum: est genāle: Singula
re ē qd est singlē. l ds se: vl de alīs. Hoc iudicium tplex ē: pmū
ds te: sedm ds paēmo: tcum mt te ⁊ paēmū. Ineo iudicio q̄ iudi
cas te ipsū: debes ēē discret. ineo quo iudicas paēmū: debes esse
prius: ineo q̄ iudicas mt te ⁊ paēmū debes ēē iustus. Te ipsū iu
dica sic: ⁊ sida sic diligent: qd facis: ⁊ qd ñ facis: qd facē debes.
⁊ qd facē ñ debes. Adhuncē hec ⁊ ferendo ⁊ sida. si idm ē qd fa
cis ⁊ qd facē debes: ⁊ si idē ē q̄d ñ facis. ⁊ qd facē ñ debes Qd si
si ma ē gaude: Si aut idē ē qd facis. ⁊ qd facē ñ debes. ⁊ idē q̄d
ñ facis ⁊ qd facē debes: time: Hē paēmo sic iudica. Vide qd faci
at: si ctū bonū. si dubiū bonū: si ctū malū. si dubiū malū. Si ctū
bonū. paruū. magnū: magnū. mai existima. Si dubiū bonū.
uerū puta. Si certū malū magnū paruū. paruū min existima.
Si dubiū malū. bonū puta. Int te ⁊ paēmū sic iudica. Vide qd
facis paēmo tuo. ⁊ qd ille t. Si ille tibi bonū facē: ⁊ tu ei bonū
redis. ñ es malus. Si ille t malū. ⁊ tu ei malū: ñ es bon. Si il
le t bonū. ⁊ tu ei malū: malus es. Si ille t malū ⁊ tu ei bonū.
bonus es. Si hec intelligis ⁊ facis. facis iudicium ⁊ iusticiā. ⁊ solli
cit ambulas cū do tuo. Quecūq; alīū modū iudicandi in singu
laris iudicū genē tenuis peccasti. ⁊ adte pinet exaudire dnm
dicentē: Nolite iudicare ut ñ iudicemini. Hoc ē nolite ma iu
dicare: qa si malū iudicio iudicaūtur iudicabīt de uob. Hunc
de publico iudicio. Qd ido publicū uocat qm ñ unū ē sicū illud
supi si multē. Tale iudicium ordinabilit ē habendū. dū fit iu
dex. alī accusatores. alī testes. causē q̄litas recte iudicanda:
si puer ⁊ munione si digna sit degdatione t depositione t ex
ilio. Adtendendū si reo psente: si sub iure iurando st cū dictū
sit testimoniū. si exaudiu ab alīs aut certe specialit se scire
dicant. Si septus actū est: si partib psentib sententia recitata ē.